

စုံလေးလေး

မာရွယ်ဟိုက်ဟိုင်း

နှင့် ဂန္ထီဂဝတ္ထုတိုများ

စာရေးသူ၏ အမှာ စာ

ယခုစုစည်းမှုလေးသည် ကျွန်တော်၏ ဒုတိယမြောက် စာအုပ်အဖြစ် စုစည်းခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။ ပထမ စာအုပ်ဖြစ်သည့် ဝိညာဉ်ပျော် စံအိမ်ကြီးနှင့် ဂမ္ဘီရဝတ္ထုတိုများ စာအုပ်ကို ၂၀၁၃ ခုနှစ်က စုစည်းခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ။ စာမူများအားလုံး လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် မဂ္ဂဇင်း ဂမ္ဘီရလောကမဂ္ဂဇင်း ဂမ္ဘီရဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်း စသည့် မဂ္ဂဇင်း အသီးသီးတွင် ရေးသား ဖော်ပြခဲ့ပြီးသော ဝတ္ထု ဖြစ်ပါသည်။ ။

ဝတ္ထုများအားလုံးသည် စိတ်ကူးယဉ် ဆန်ဆန်များ မဟုတ်ပေမဲ့ လက်တွေ့ဘဝတွင် ဖြစ်ပေါ်တတ်သော၊ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော၊ ဖြစ်လေ့ရှိသော အရာများအား ဝတ္ထုဆန်ဆန် ရေးသားထားခြင်း ဖြစ်သည့်အတွက် စာဖတ်သူများ အနေဖြင့် အများကြီး မဟုတ်ရင်တောင် ရသတစ်မျိုးမျိုးတော့ ပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်မိပါသည်။ ။

ယခု စာအုပ်စုစည်းမှုလေးအား ဖတ်ရှုပြီး စာဖတ်သူရင်ထဲ တစ်ခုခု စွဲကျန်ရစ်ကာ ရသတစ်မျိုးပေးစွမ်း နိုင်ခဲ့လျှင်ပဲ ဤစာအုပ်အား စုစည်းရကျိုး နပ်ပါပြီ။

စာဖတ်ရှုသူများအား အစဉ်လေးစားလျက်...

ညီလေးငယ် (လယ်တော်)

မိုးသည်းည

တစ္ဆေသတ်ကွင်း

ညီလေးငယ်(လယ်တော်)

*လက်တွေ့လေလား...။ အိပ်မက်လေလား...။ ဇဝေဇဝါ နှင့်
မသေချာပေမဲ့... မိုးတစ်ညတော့ သက်သေပါပဲ...။ အဲဒီနေ့ ညက မိုးသ
ည်းခဲ့တယ်...။

"ဝူ...ဝူ...ဝူ..."

"ဂျိမ်း..."

လေပြင်းများ နှင့်အတူ ဂျိန်းခနဲ မိုးချုန်းသံကြားတော့ ကျွန်တော်သိ
လိုက်တယ်။

"မိုးရွာတော့မှာ ပါလား..."

ယခုနှစ် မိုးဦးကား စောလှလေသည် ။ ယခင်နှစ်များ ဆို ဇွန်လဦးထိ

မိုးကမရွာသေး။ ယခုနှစ်တော့ သင်္ကြန်ပြီးကာမှ ဘာမှ မကြာသေး မိုးက နှုတ်ဆက်သံ ပေး လာလေပြီ။ ဒီအတိုင်းဆို မိုးက သဲကြီးမဲကြီး ရွာတော့ မှာ သေချာသလောက် ရှိလို့ နေပြီ။

ရွာပါစေ။ မိုးကို ကျွန်တော်ကြိုက်တယ်။

စိတ်ကူးယဉ်သမား ဆိုလေမလား။ မိုးရွာပြီဆိုရင် ကျွန်တော်တစ်ခုခု ကို သတိရတတ်တယ်။ ဘယ်အရာကိုလဲ အမည်ဖော် ကြည့်တော့ ဘယ် အရာမှ တိကျရေရာမှု မရှိ။ သို့ပေမဲ့ မိုးက ကျွန်တော့်အတွက် အမှတ်တရတွေ အများကြီးပါ။

မိုးရေထဲ လမ်းလျှောက်ရတာကို ကြိုက်တယ်။ ငယ်ငယ်ကဆို ကျောင်းဆင်းလို့ မိုးရွာတိုင်း အဆောင်းမဆောင်းပဲ မိုးရေထဲ လမ်းလျှောက်ခဲ့လို့ ကျွန်တော် ခဏခဏ နေမကောင်း ဖြစ်တယ်။ မိုးရွာလို့ ရွံ့နွံတွေဖြစ်နေတဲ့ ရွာလမ်းမှာ နွားကျောင်းသားလေး ကိုဖိုးတိုရဲ့ နွားအုပ်နှင့်အတူ ကျွန်တော် တပျော်တပါး ရွာအဝင်လမ်းကို အဆောင်းမဲ့ပြန်ဖူးတယ်။

အိမ်ရောက်တော့ အမေရဲ့ ကြိမ်တုတ်စာက ကျွန်တော်အတွက် အရန်သင့်။

"အရင်ဘဝက ဝက်ဝင်စားလို့ ရွံ့ကိုဒီလောက် ကြိုက်နေတာလား .."

ဆိုတဲ့ မေမေရဲ့ ကြိမ်တုတ်စာနှင့် အတူထွက်လာတဲ့ အသံလေးကလည်း ဒီအရွယ်ထိက မမေနိုင်ပဲ ရှိနေသေးသကဲ့။

မှတ်မိသေးတယ်။

ငယ်ငယ်က ညနေကျောင်းဆင်းချိန် မိုးရွာရွာထဲ ပြေးထွက်ပြီး အိမ်ပြန်မယ်လုပ်တော့ ကျွန်တော်ရဲ့ ဆရာက အဆောင်း မပါဘူး အထင်နှင့် ကျွန်တော့်ကို အဆောင်းပေးဆောင်းပြီး သူမိုးရွာထဲ လျှောက်လို့

တပည့်အတွက် အနစ်နာခံခဲ့လေရဲ့ ။ နောက်နေ့တော့ ဆရာခမျာ မိုးမိပြီး ဖျားပါလေရော။ အဲဒီနေ့က ကျွန်တော် အဆောင်းပါ လာပြီး ကျွန်တော် မဆောင်းခဲ့တာကိုများ သိရင် ဆရာဘယ်လောက်ထိများ စိတ်ဆိုးလေလိမ့်မလဲ မသိ။

ဆရာ အဆောင်း မပါဘူးလား မေးတဲ့ အချိန် ပါခဲ့ရဲ့ သားနှင့် မဆောင်းဘူးဆိုလျှင် ဆရာရိုက်မည် စိုးပြီး မပါဘူးလို့ ညာခဲ့မိတယ်။ ပြီးတော့ ဆရာပေးတဲ့ သူ့ထီးလေးကို အားမနာတမ်း ဟန်ဆောင် ယူခဲ့သေးတဲ့ တယ်လည်း မလွယ်တဲ့ ကျွန်တော်ပါပဲလေ။ ဆရာလည်း ကွယ်ရော ဆရာထီးလေးကိုပိတ် လွယ်အိတ်ထဲထည့်ပြီး မိုးရွာထဲ သတ္တိပြခဲ့တဲ့ တပည့်ဆိုးလေး ကျွန်တော်ပါ။

ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ မိုးကို ကျွန်တော်ကြိုက်သည် ပဲကိုး။

ခုတောင် အရွယ်လေးရောက်လာလို့ အသိကိုသတိနှင့် ဆင်ခြင်နေနိုင်တာ။ မိုးကိုကြိုက်တဲ့ ပိုးက မသေသေးဘူး။

ဟော... ပြောပြောဆိုဆို မိုးရွာပြီ။

မျက်နှာကြက်မပါတဲ့ ကျွန်တော့်အခန်းရဲ့ အမိုးပေါ် ဝေါခနဲပဲ။ သွပ်သံက သာမန်ထက် ပိုကျယ်နေသယောင်။ မိုးကတော့ ရွာပထမဦးဆုံး ရွာဖက်ဆွတ်မိုး ဆိုပေမဲ့ အသည်းသား။ ဒီအတိုင်းဆို လမ်းမပေါ်မှာ လည်း ရေတွေ တင်နေလေရောပေါ့။

အရင်လို စိတ်မျိုးနှင့် ဆိုရင်တော့ အပြင် ပြေးထွက်ပြီး မိုးရေထဲမှာ ကစားမိမှာ အမှန်ပဲ။ ဒီလိုကစားနေရင် ရက်ကွက်ထဲက လူတွေက ကျွန်တော့်ကို ရူးသွားပြီလို့ ထင်ကုန်ကြလေမလား မသိ။ ငယ်တော့တဲ့ အရွယ်မဟုတ်တော့လည်း ထိန်းရဦးမှာ ပေါ့လေ။ စိတ်ရှိတိုင်း လုပ်လို့ က မရသေး။ သိက္ခာက ဆယ်ရသေးသကိုး။ ရပ်ကွက်ထဲက လူတွေကသိတဲ့

အတိုင်းစားရေးဆရာကြီး စဉ်းစားရလွန်းလို့ ရူးသွားပြီလို့
ပြောကြလေ့မှာ ကြားယောင်သေးလေရဲ့ ။

ထွက်မကစားရတော့လည်း စိတ်ကူးလေးထဲက အတိုင်း ထွက်က
စားရင်း အိပ်တာပေါ့လေ။ ညနေစာ မှာ စားထားတဲ့ တက်စာတွေကြော
င့် မိုးအရှိန်နဲ့ အိပ်ချင်တဲ့ စိတ်က ဒီဂရီအမြင့်ဆုံးကို ရောက်လို့ နေပြီ။ မျ
က်စိနှစ်လုံး မှိတ်တာနှင့် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်လေရောပဲ။

"ဒေါက်...ဒေါက်..."

အိပ်လို့ ကောင်းတဲ့ အချိန် တံခါးခေါက်သံက ထွက်ပေါ်လာတော့ ရ
တ်တရက် လန့်နိုးပြီး ထထိုင်လိုက်သား ဖြစ်သွားလေရဲ့ ။ တစ်ယောက်
တည်းနေတဲ့ ကျွန်တော့်အခန်းကို ဘယ်သူကများ လာခေါက်လေလည်း
မသိ။ ထူးတော့ ထူးဆန်းတယ်။

ထလိုက်တော့ ပတ်ဝန်းကျင်က မသိမသာလေး လင်းနေပြန်တယ်။
ညသန်းခေါင်ကျော် အချိန်ကြီး ဘာလို့ လင်းနေလဲတော့ မသိ။ ကြောင်
တောင်တောင်ကြီး ထရပ်လိုက်တာနှင့် အလိုလို တံခါးဆီ ရောက်လျက်
သား ဖြစ်သွားလေရဲ့ ။ တံခါးလော့ကို ခမ်ကြမ်းကြမ်းလှည့်ပြီး အကြော
က်အလန့်မရှိ ကျွန်တော် တွန်းဖွင့်လိုက်တယ်။

တခါးဖွင့်လိုက်တာနဲ့ အေးမြလတ်ဆတ်တဲ့ မိုးရနံ့နှင့်အတူ
ခပ်ကြမ်းကြမ်း လေပြေများက ကျွန်တော့်ကို သိမ်းဖက် ဆီးကြို လိုက်
လေရဲ့ ။ အပြင်မှာ မိုးတွေသည်းနေတုန်းပဲ။ လမ်းမီးတိုင်တွေက တစ်တို
င်မှ မလင်းပေမဲ့ လမ်းကတော့ ကျွန်တော့်မြင်ကွင်းထဲမှာ အတော်ရှင်း

နေလေရဲ့ ။ မီးရောင်မရှိတော့ ခံစားရတာ တစ်မျိုးကြီးပဲ။ လမ်းမီးတိုင်း မလင်းတဲ့ ညတစ်ခေါင်ရဲ့ လမ်းမကြီးက မသာယာပါဘူး။ ထုံးစံအတိုင်း မိုးရွာတော့ မီးက ဖြတ်ထားလေလား မသိ။ မိုးတွေကြားက လမ်းမဆီက ရေဖြူဖြူလေးတွေကို လှမ်းမြင်နေရတယ်။ ဒီအတိုင်းဆို လမ်းမမှာ လည်း ရေတွေ ပြည့်လျှံနေလောက်ပြီ။

တံခါးလာခေါက်သူကို အရင်မရှာပဲ ကျွန်တော့်မယ် မိုးရွာနေတာနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အရင် ကြည့်နေလေရဲ့ ။ ဘေးဘီကြည့်တော့ တံခါးလာခေါက်သူကို မတွေ့။ ခမ်လှမ်းလှမ်းမှာ လူတစ်ယောက် ထွက်သွားတာကို ကျွန်တော်တွေ့လိုက်တယ်။

မဟုတ်မှ လွဲရော အဲဒီလူတစ်ယောက်ပဲ တံခါးလာခေါက်တာ ဖြစ်မှာပါ။

"ဟေ့လူ... နေဦးလေဗျာ...။ ကျွန်တော့်ကို စောင့်ပါဦး"

တော်တော်လည်း ခေါင်းမာတဲ့ သူပဲ ။ ကျွန်တော့်ကိုတောင် လှည့်မကြည့်ဘူး။ ကျောခိုင်းထားလျက် လိုက်ခဲ့လို့ လက်ကို နောက်ပြန်ပြသွားလေရဲ့ ။ ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲ။ ကျွန်တော်လည်း အပြေးလိုက်တာပဲပေါ့။ ဒီလူ လမ်းလျှောက်တာ တော်တော် မြန်တယ်။ ပြေးလိုက်တာတောင် မမီဘူး။

လှေကားထစ်အတိုင်း ဆင်းသွားတာများ မြန်လိုက်တာ။ စလွှာလုံး တစ်ချက်လေးမှ မရပ်တမ်း ဆင်းသွားတာ။ ကျွန်တော်ဆို ဒီလှေကားထစ်ကို နေ့စဉ်နေ့တိုင်း အဆင်းတက် လုပ်နေကျဆိုပေမဲ့ အဲဒီလူလောက် မြန်မြန်ကြီး မဆင်းဖူးဘူး။ ဆင်းလည်း မဆင်းနိုင်ပါဘူး။

"ဟေ့လူ... စောင့်ပါဦးဆိုဗျာ..."

ကျွန်တော့်စကားကို အရေးတောင် လုပ်မသွားဘူး။ မြေညီထပ် ရောက်တဲ့ အထိပဲ။ ကျွန်တော် သူ့နောက် လိုက်ရလွန်းလို့ မောတောင်မောတယ်။ ကျွန်တော် ဘာရည်ရွယ်ချက်နှင့် သူ့နောက်ကို အပြေးလိုက်နေပါလိမ့်။ မသိပါဘူး...။ ကျွန်တော့်အသိထဲမှာ သူ့ကို မီအောင်လိုက်ဖို့ ပဲ။

အပြင်လည်း ရောက်ရော အဲဒီလူကြီး ပျောက်သွားတယ်။ ဘယ်ရောက်သွားလဲကို မသိတာ။ ကျွန်တော်ခြေလှမ်းတွေကို အားကုန်လှမ်းလို့ အပြင်ထွက်လိုက်တော့...။

ဝိုး...။ အေးလိုက်တာ။ အပြင်မှာ ရေတွေအများကြီးပဲ။ မိုးရေတွေက ကျွန်တော့် နူးလောက်နီးပါး ရောက်နေပြီ။ အေးစက်ပြီး နေလိုက်တာ ကျေနပ်စရာပဲ။ မိုးကလည်း တဝေါဝေါနဲ့ သဲကြီးမဲကြီး ရွာနေလိုက်တာ လင်းဖို့ အရိပ်ရောင်တောင် မပြသေးဘူး။

မိုးရေထဲ ပြေးထွက်ပြီး ခေါင်းကို မိုးပေါ်မော့လို့ မိုးစက်တို့ ရဲ့ အထိတွေ့ကို အကြာကြီး ခံစားလိုက်တယ်။ အခုလို မိုးရွာထဲ မနေရတာ ဘယ်လောက်များ ကြာပြီလဲ။ ခုမှ ပဲ မိုးရေကို အားပါးတရ ချိုးရတော့တယ်။

ရွာစမ်းပါမိုးရယ်...။စိတ်ရှိသလောက်သာ ရွာလိုက်စမ်းပါ...။

မိုးရေထဲမှာ ကလေးတစ်ယောက်လို ပြေးလွှားနေမိတယ်။ ငယ်ငယ်တုန်းက အတိုင်းပဲ။ ဖိနပ်နှစ်ဖက်ကို လက်တစ်ဖက်စီမှာ လက်ညှိုးကြားညှပ်လိုက်ပြီး ခုန်ပေါက်ပြေးလွှား လိုက်တယ်။ တောင်ဘက်ကောင်းကင် အနားစွန်းကနေ လျှပ်စီးတွေ လျှပ်တာ တစ်ချက်ချက် မျက်လုံးတွေ ပြာသွားအောင်ပဲ။ လျှပ်စီးလက်လိုက်တဲ့ အခါ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အပြာရောင် အလင်းတန်း အောက်မှာ မိုးရေစက်တွေနှင့် ပန်းချီကား တစ်ချပ်လိုပဲ။

ဒီလို ကျေနပ်စရာကောင်းတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကြီးကို ပစ်ပြီး အိပ်နေကြသူတွေ ဘယ်လောက်များ နှမြောစရာ ကောင်းလဲ။ စောစောက တံခါးလာခေါက်သူကိုပဲ ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်ရတော့ မလိုလို။

တဖြည်းဖြည်း ပြေးလွှားရင်း ဆော့လာတာ ရပ်ကွက်အလွန်ကို တောင် ရောက်လာခဲ့ပြီ။ လျှပ်စီးတစ်ချက် အလက်မှာ ရှေ့က စုရုံးရုံး လူတစ်စုကို ကျွန်တော်မြင်လိုက်ရတယ်။

"ရှေ့မှာ လူတွေ အများကြီးပဲ...။ ဒီအချိန်ကြီး ငါ့တစ်ယောက်တည်း ထင်တာ...။ ဘာလုပ်နေကြပါလိမ့်"

ကျွန်တော့်နှုတ်က တစ်ကိုယ်ကြား ရေရွတ် ပြောဆိုပြီးတော့ အဲဒီနေရာကို အပြေးလေး သွားခဲ့မိတယ်။ အနီးရောက်ခါနီးတော့ လျှပ်စီးတစ်ချက်က ထပ်လက်ပြန်တယ်။ ရှေ့မှာ လူအများကြီး လှုပ်ရှားသွားလာနေတာကို ကျွန်တော်အတိုင်းသား တွေ့လိုက်ရ ပါပြီ။ လှုပ်ရှားသွားလာ နေကြတာ လူတွေအများကြီးပဲ။

ဝိုး... အများကြီးပါပဲ။

ဒီနေရာက ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက် အစွန်လေးပါ။ ဒီနေရာက ဘာလို့များ လူတွေဒီလောက် များ နေတာလဲမသိ။ ဒီနေရာမှာ အစက ဘာရှိပါလိမ့်။ ကျွန်တော် မိုးရေထဲမှာ ရပ်ပြီး အကြာကြီး စဉ်းစားမိခဲ့တယ်။ ဒီနေရာနှင့် ဒီပတ်ဝန်းကျင်ကို ကျွန်တော်ကောင်းကောင်း ရောက်ဖူးပါတယ်။

အရေးနှင့် အကြောင်းဆို ကျွန်တော့်ဦးနှောက်က ဒီလိုပဲ စဉ်းစားလို့ ကို မရတာ။ ဘာဖြစ်ဖြစ် သွားကြည့်တာပဲ ကောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော် အနီးထိ အပြေးလေး သွားခဲ့တယ်။ မိုးရေထဲမှာ ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ဖတ်ဖတ်ရွဲလို့ ပါပဲ။

အနီးရောက်တော့ ကလေးနှစ်ယောက် ကျွန်တော်ကို လက်လာဆွဲ
ခေါ်တယ်။

အိုး...။ ကလေးတွေ လက်တွေက အေးစက်လို့ ပါပဲ။
ဘယ်လောက်များ မိုးရေထဲ ဆော့ထားလည်း မသိပါဘူး။

မျက်နှာတွေကလည်း ပြာနှမ်းနေပြီ။ နှုတ်ခမ်းတွေဆို သွေးမရှိအောင်
ပြာလို့ ။ မျက်တွင်းတွေလည်း ညိုနေလိုက်ကြတာ..။ ဘယ်လောက်ထိ
အေးနေကြလဲ မသိဘူး။ အလင်းရောင် မရှိပေမဲ့ သူတို့ မျက်နှာကို ကောင်းကောင်း
မြင်ရတယ်။ ကြယ်ရောင်တွေရဲ့ အလင်းဓာတ်က မိုးရွာနေ
ပေမဲ့ ဒီညအတွက် ပိုနေသယောင်။

ကျွန်တော့်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားတာ တင်းတင်းကျပ်အောင်ပဲ။
အေးစက်လွန်းလှတဲ့ သူတို့ လက်ကလေးတွေရဲ့ အထိတွေ့က အရိုးကို
တောင် ထိနေသလား ထင်ရတယ်။ ကျွန်တော်သူတို့ ရဲ့ လက်ကရုန်းလို
က်တယ်။ တော်တော် အားသန်တဲ့ ကလေးတွေပဲ။ နည်းနည်းလေးမှ လွ
တ်မသွားဘူး ဆုပ်ထားတာ ကျပ်နေတာပဲ။ လက်တွေ့ကလည်း ရေခဲတုံး
တွေလို အေးစက် လို့ ဆိုတော့ ကျွန်တော်မယ် မိုးအေးထဲလက်ကို ရေခဲ
တုံး ဖိထားသလိုကို ခံစားရတယ်။

"လွှတ်စမ်းပါကွာ...။ မင်းတို့ လက်တွေက အေးစက်နေတာပဲ..."

"လိုက်ခဲ့..."

ဟေ...။

ကျွန်တော် အာမေဇိုတ်သံတောင် ထွက်သွားတယ်။ အသံကြီးတွေက
လည်း ကလေးနှင့်မလိုက်အောင်ပဲ အောအောကြီးတွေ။ သူတို့ ရဲ့
မျက်နှာကလည်း ချစ်မွေးက နည်းနည်းလေးမှ မရှိ ခက်ထန်နေလိုက်

တာ။ ဘယ်လို ကလေးတွေလည်း မသိပါဘူးလို့ ကျွန်တော်စိတ်ထဲက ပြောမိခဲ့သေးတယ်။

လက်ကို ဆုပ်ထားတာလည်း တမင်နာကျင်အောင် လုပ်နေသလိုပဲ။ သံကြိုးနှင့် တုတ်ထားသည် ထင်ရတယ်။ နည်းနည်းလေးမှ ရုန်းလို့ မရဘူး။

"ကဲ... ငါလည်း ဒီကိုလာတာပါပဲ...။ လိုက်မယ်သွားသွား...။ ကစားဖို့ ခေါ်တာမလား..."

"အစာစားချင်လို့ ...လိုက်ကျွေးပါ..."

"ဘာ.....အစာဟုတ်လား..."

"ဟုတ်တယ်..."

"မင်းတို့ တွေကလည်း ကြီးပဲကြီးနေပြီ စကားတောင် ကောင်းကောင်း မပြောတတ်သေးပါလား...။ ထမင်းဆိုလည်း ထမင်း၊ မုန့်ဆိုလည်း မုန့်လို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ။ ခုကအစာဆိုတော့ ဘယ်လိုကြီးလဲ မသိပါဘူး။

ဟင်း...။ စိတ်ညစ်ပါတယ်။ ဒီအချိန်ထိတောင် သူတောင်းစားက လေးတွေနှင့် မလွတ်ကင်းနိုင်သေးပါလား..."

ခုတလော ရပ်ကွက်ထဲမှာ သူတောင်းစားကလေးတွေ များ လာ ကျွန်တော်သတိထားမိတာ ကြာပြီ။ ကျောင်းနေရမယ့်အရွယ် အုပ်ထိန်းသူမဲ့ ကလေးတွေ ဒီရပ်ကွက်မှာ အများကြီး။ ခါတိုင်း သူတို့ တွေကို ဈေးနားလေးမှာ တွေ့နေကျပါ။ ခုတော့ ဒီနားမှာ ဘာလာလုပ် နေကြလဲမသိ။ လူစုစုရှိရာ လာတောင်းစားဟန် တူလေရဲ့ ။

"ဟင်း... မင်းတို့ နှင့်တော့ ဒုက္ခပါပဲကွာ...။ ဒီအချိန်ကြီး ဘယ်မှာ

သွားဝယ်မတုံး...။ ဝယ်ဖို့ နေရာရှိလည်း ငါ့မှာ ပိုက်ဆံ မပါဘူး။ အိပ်နေရင်း ကမန်းကတန်း ထွက်လာတာကွ...။ ကဲပါ... မင်းတို့ ငါ့လက်ကို လွှတ်ကြစမ်းပါ"

ကျွန်တော် စိတ်မရှည်သလို လုပ်ပြီး လက်ကို ဆွဲခါထုတ်တော့မှ လွှတ်ကြတယ်။ သူတို့ နှစ်ယောက် ကိုင်ထားတဲ့ နေရာ လက်ကောက်ဝတ်နားက အတော်လေး နာနေတယ်။ အသားနာရင် စိတ်တိုတတ်တဲ့ ကျွန်တော် စိတ်တိုတိုနှင့် ကျွန်တော့်လက် ကလေးကို ပွတ်သပ်ပြီး အော်ငေါက် လိုက်မိတယ်။

"မရှိဘူး...။ သွား...သွား...။ ဝေးဝေးကို...။ ညဘက် လမ်းလျှောက်ထွက်တောင် မင်းတို့ ရန်က မလွှတ်ဘူး"

ကျွန်တော် ငေါက်လိုက်တော့ ကျွန်တော့်ကို ပေစောင်းစောင်းကြည့်ပြီး သွားခဲ့လေရဲ့ ။ တော်တော်လည်း ဆိုးတဲ့ ကလေးတွေပါပဲ။ အကြောက်အလန့်မရှိ ဒီလောက်မိုးရွာပြီး လျှပ်စီးတွေ လက်နေတာတောင် ဒီအချိန်ကြီး လျှောက်သွားရဲတယ်။ နေစရာ အိပ်စရာနေရာလည်း မရှိဘူးလားတော့ မသိပါဘူး။

"ဟင်း..."

ကျွန်တော် သက်ပြင်းရှည်ကြီးကိုသာ အားပါးတရ ချလိုက်မိတော့တယ်။

ကျွန်တော်အပါအဝင် လူတိုင်းက ကိုယ့်အပူနှင့် ကိုယ်ဆိုတော့ သူတို့ အရေးကိုလည်း ကူညီမစပေးမယ့် သူက မရှိသလောက် ရှားတာကိုး။

တစ်ကိုယ်ကောင်း ဆန်တယ်ပြောပြော သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခုဆို သလို လျစ်လျူ ရှုလိုက်တာက အကောင်းဆုံးပါပဲလို့ တွေးရင်း ကျွန်

တော် ဆက်လျှောက်လာခဲ့မိတယ်။

မိုးကတစ်ညလုံး သည်းမည့်ပုံပါပဲ။ ယခုထိ လင်းဖို့ အရိပ်ရောင် တောင် မမြင်သေးပါဘူး။ ကျွန်တော်တောင် လမ်းလျှောက်ရင်း ခြေ ထောက်တွေ ကိုက်လာသလိုတောင် ဖြစ်နေပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ပြန် လှည့်ဖို့ သတိမရနိုင်သေးပါဘူး။ ညအိပ်ဝတ်စုံ ကျွန်တော့် အင်္ကျီက မိုး တွေစိုပြီး စေးကပ်လာတာမို့ ကျွန်တော်အင်္ကျီကို ချွတ်လိုက်တယ်။

အင်္ကျီချွတ်ဖို့ ကြယ်သီးဖြုတ်မှ လက်ကောက်ဝတ်က အတော်လေး နာနေတာကို သတိထားမိတော့တယ်။ ဒီကလေးတွေ အားနှင့် လက်ကို ဆုပ်ညှစ်ထားတာ လက်အတော်လေး နာသွားတာပဲ။ မယုံနိုင်စရာပဲ။ ကျွန်တော်ပဲ နုတာလား၊ သူတို့ ပဲအား ပြင်းတာလားတော့ မသိပါဘူး။

ကျွန်တော် အပေါ်အင်္ကျီကိုချွတ်လို့ ပခုံးပေါ်ပစ်တင်ပြီး ရှေ့ကို ဆက် လျှောက်လာခဲ့တယ်။

ရေ ၂.၈၂ လူတွေအများကြီး ရှိနေတုန်းပဲ။ မိုးတွေကြားမှာ လှုပ်ရှားသွားလာနေကြတာ မမောနိုင်အောင်ပါပဲ။

သူအားလုံး ကျွန်တော့်လို မိုးရေ ထွက်ခံဟန်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ည သန်းခေါင် မိုးရေထွက်ခံတာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်ပဲ ရှိမယ်လို့ ထင်ပါ တယ်။

သူတို့ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ ကျွန်တော် သေချာကြည့်မိတယ်။ အလင်းရောင်က အရမ်းကြီးမသဲကွဲပေမဲ့ သေချာ အာရုံစိုက်ကြည့်ရင်တော့ မြင်ရပါတယ်။

ကျွန်တော် သူတို့ အနီးထိ လျှောက်လာခဲ့တယ်။ အနီးထိ ရောက်
တော့ ကျွန်တော် အမြင်အာရုံကို သေချာစူးစိုက်ပြီး ကြည့်လိုက်တယ်။

"ဟင်..."

ကျွန်တော် အရမ်းအံ့ဩသွားခဲ့တယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အိမ်သေး
သေးလေးတွေ အများကြီးပဲ။ ကျွန်တော်တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးတဲ့ အိမ်သေး
သေးလေးတွေ အများကြီးမှ အများကြီးပဲ။ ကျွန်တော် ဒီနေရာကို တစ်ခါ
မှ မရောက်ဖူးဘူး။ အိမ်တွေက ဆင်းရဲသားတွေ နေတဲ့ ရွာလေးလို သေး
သေးလေးတွေနှင့် စုတ်ပြတ်ပြတ်လေးတွေ။ တချို့အိမ်ဆို ပြိုလုပြိုခင်
လေးတွေ။ သူတို့ ရဲ့ အိမ်လေးကို ကျွန်တော်ကောင်းကောင်း မြင်နေရပါ
တယ်။

လူတွေကလည်း စုတ်ပြတ်သတ်နေတာပဲ။ အဲဒီနေရာမှာ အနံ့အသ
က်ကလည်း မကောင်းဘူး။ သူတို့ တွေ ဘာလုပ်နေကြလဲ မသိဘူး။ စုရုံး
စုရုံးနှင့် လူတွေက အများ သား။ အင်္ကျီတွေကလည်း စုတ်ပြဲနေတာပဲ။
တချို့ဆို အင်္ကျီတောင် မပါဘူး။ သူတို့ ရဲ့ အသားအရေတွေက ကြမ်းတ
မ်းပြီး ပြာနှမ်းနေတာပဲ။ ဘာလို့ များ မိုးရွာထဲမှာ နေနေကြလဲ မသိပါ
ဘူး။

လူတွေက အရွယ်အစားမျိုးစုံပဲ ။ အဲဒီမှာ ခွေးနက်ကြီးတွေလည်း ရှိ
တယ်။ ခွေးကြီးတွေက မျက်လုံးဝင်းဝင်းလေးတွေ ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြ
ည့်နေတာဖြင့် ကိုက်တော့မယ့် အတိုင်းပဲ။ သူတို့ ကို ကြောက်လွန်းလို့
ကျွန်တော် ဝေးဝေးက ကွင်းပြီး သွားလိုက်တယ်။

ကျွန်တော် ခြေလှမ်းတွေ ပြန်လှည့်ဖို့ စိတ်ကူး မရှိသေးပါဘူး။ ဘာရ
ည်ရွယ်ချက်နှင့်များ ရှေ့ဆက်သွားနေလဲဆိုတာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မ
သိဘူး။ ဒီလိုနှင့် ကျွန်တော်ရှေ့ကို ဆက်လျှောက် လာခဲ့ပြန်တယ်...။ မိုး

ကတော့ ကောင်းကင်ထက်မှာ သဲသဲမဲမဲ ရွာတုန်းပါပဲ။

ဒီလိုနှင့် ကျွန်တော်လျှောက် လာပြီး သိပ်မကြာခင်မှာ ပဲ လူတစ်စုနှင့် ထပ်တွေ့ပြန်တယ်။ လူတွေက အရွယ်စား မျိုးစုံပါပဲ။ အရပ်ပုပု ဂင်တိုတို လူတွေ၊ တချို့က ပိန်ရှည်ရှည်လေးတွေ...။ မိုးရေစက်တွေကြောင့် သူတို့ ခန္ဓာကိုယ်က ညှီဟောက်ဟောက် အနံ့တွေက ကျွန်တော့်နှာခေါင်းထဲ အလိပ်လိပ် ဝင်လာတာကြောင့် ကျွန်တော်နှာခေါင်းကို လက်နှင့်ပိတ်ထားမိတယ်။

ဘယ်ကလာတဲ့ အနံ့တွေပါလိမ့်...။ ဆိုးလိုက်တာဆိုတာ...။ ပုပ်အဲ့အဲ့ အနံ့လိုလို ညှီဟောက်ဟောက် အနံ့လိုလိုနဲ့ ။

ရှေ့က လူစုကြီးကလည်း စုရုံးပြီး ဘာတွေလုပ်နေကြလဲ မသိပါဘူး။ စုအုံပြီးတော့ လူတွေရော ခွေးတွေရော မိုးရွာထဲမှာ ။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် တိုးကြိတ်ပြီး ဝင်သွားကြတာ အော်သူကအော်၊ ရယ်သူကရယ်နဲ့ ဘာတွေ လုပ်နေပါလိမ့်။ ကျွန်တော်တွေ့ရင်း သိချင်တဲ့ စိတ်တွေ အရမ်းပျင်းပြ လာတာကြောင့် သူတို့ ဆီ အပြေးလေး သွားခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် ရောက်သွားတော့ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်တဲ့ အကြည့်တွေက ကြောက်လန့်စရာ။ ရန်လိုသလို စူးစမ်းသလိုနဲ့ ကြည့်တဲ့ မျက်ဝန်းနက်နက်ကြီးတွေနဲ့ သူတို့ ရဲ့ မျက်လုံးတွေ အားလုံးက ကျွန်တော့်ဆီမှာ ။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်ကြောက်ကြောက်နဲ့ အထဲကို တိုးဝှေ့ပြီး သွားခဲ့တယ်။ သူတို့ နဲ့ အသားချင်းထိတဲ့ အခါ ဘာရယ်မသိ ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်လုံး ဆံပင်မွေးတွေထောင်ပြီး ကြက်သီးထတာဆိုတာ ဖြန်းခနဲပဲ။

ဒီလိုနဲ့ အထဲရောက်တော့ ကျွန်တော် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားတယ်။

"ဘုရား...ဘုရား... သွေးတွေ...သွေးတွေ အများကြီးပါလား..."

ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝှေ့ကြည့်လိုက်မိတယ်။ သွေးတွေ သွေးတွေဆိုတာ အများကြီး ရဲရဲတောက်။ မိုးရေတွေ အားလုံးက သွေးရောင်တွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ။ လျှပ်စီးတစ်ချက်တစ်ချက် လျှပ်စီးလက်တဲ့ အခါ သွေးရည်တွေက လက်လက်ထပြီး ပွက်နေသလိုလို။

အလယ်မှာ လူလေးငါးယောက်က ဝိုင်းဖွဲ့ပြီး ခွေးလိုလို လူလိုလို အကောင်မည်းမည်းကြီးရဲ့ ဗိုက်ကို ဖောက်ပြီး အူတွေ ဆွဲထုတ် နေကြတယ်။ သူတို့ လက်တွေမှာ ရော မျက်နှာဖြူဖြူကြီးတွေမှာ ပါ သွေးတွေပေလို့ ။ စိမ်းရွှေရွှေ အနံ့ဆိုးကြီးတွေကလည်း နှာခေါင်းထဲ ဝင်လာတာ အလိပ်လိုက အလိပ်လိုက်။ ဘယ်လိုအကောင်ကြီးကို သတ်ဖြတ်နေကြလည်း တော့ ကျွန်တော်မသိဘူး။ ရပ်ကွက်ထဲမှာ လည်း ခုလို သတ်ဖြတ်ဖို့ တော့ ရပ်ကွက်လူကြီးတွေ ခွင့်ပြုမှာ မဟုတ်ဘူး ။

ဒါဆို သူတို့ က ဘယ်သူတွေလဲ...။ ဘာတွေ သတ်နေကြတာလဲ...။ သွေးတွေကလည်း မြင်ကောင်းစရာ မရှိ။ မြင်နေရတဲ့ အရာတွေ အားလုံးက အကုသိုလ်တွေချည်း။ ဘုရား...ဘုရား... ငါဒီည ဘယ်လိုတွေ တွေ့နေရပါလိမ့်။

ကျွန်တော်တွေ့ရင်း သူတို့ ကို ကြည့်နေစဉ်မှာ ပဲ အဖွဲ့ထဲ အရပ်ရှည် ရှည်နှင့် လူကြီးတစ်ယောက် ကျွန်တော့်လက်ကို လာဆွဲတယ်။ သူတို့ လက်တွေ အေးစက် မာကျောနေတာပဲ...။ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး ဘာရယ်မသိ မိုးရေထဲ ကြက်သီးဖြန်းဖြန်း ထသွားခဲ့ရတယ်။

အဲဒီ လူကြီး ကျွန်တော့်ကို ဆွဲထားတာ လုံးဝ မလွှတ်တော့ပါဘူး။ ကျွန်တော် အတင်း ရုန်းကန်ပေမဲ့ သူ့လက်က လွှတ်မရဘူး ဖြစ်နေတယ် ။ ကျွန်တော် ကြောက်စိတ်တွေ ဝင်လာပါပြီ။ သူတို့ ရဲ့ ညှီဟောက်ဟော

က် အနံ့သက်ကိုလည်း ကျွန်တော် မခံနိုင်တော့ဘူး။

ကျွန်တော်ကြိုးစား၍ ရုန်းကန်နေတုန်း စောစောက လူတွေအကုန်လုံး ကျွန်တော့် အနားကို ရောက်လာကုန်ကြပြီ။ သတ်ကွင်းထဲမှာ သတ်ပြီး အမဲဖျက်သလို ဖျက်နေကြတဲ့ သူတွေရော ရောက် လာပြီး ကျွန်တော့်ကို အကုန်လုံး ဝိုင်းချုပ်လိုက်ကြပြီ။ ကျွန်တော် သွေးပျက်မတတ်ကြောက်လန့် ချောက်ချားသွားပြီး တစ်ကိုယ်လုံးလည်း တဆတ်ဆတ်တုန်အောင် ကြောက်လာခဲ့တယ်။

ထိုစဉ် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လူအုပ်များကြား ကျွန်တော် ဝှေ့ကြည့်လိုက်တော့ ဘေးမှာ အိမ်သေးသေးတွေ အများကြီးက ဖရိုဖရဲ စီတန်းလို့ နေလေရဲ့ ။ ထိုသူများ အားလုံး ထိုအိမ်လေးတွေက ဖြစ်မည်ဟု ကျွန်တော် ကြောက်စိတ်များ ဖြင့် တွေးကြည့်မိလိုက်တယ်။ သူတို့ တွေ လက်ထဲက ကျွန်တော် ရုန်းထွက်ရင် ကျွန်တော်အားအင်တွေ လျော့ကျလာပါပြီ။

တစ်ကိုယ်လုံး ပင်ပန်းကာ အသက်ရှူများ ပင် ရပ်မလို ဖြစ်နေပါပြီ။ ကျွန်တော် ကြောက်စိတ်များ ဖြင့် ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်မိပါတော့တယ်...

"အား..."

ကျွန်တော့်အသံ ဘယ်လောက် ကျယ်သွားသည် မသိပါဘူး။ ကျွန်တော် အော်လိုက်သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက်ပဲ စောစောက ကျွန်တော့်ကို ချုပ်ထားသည့် သူတွေ အဝေးဆုံးသို့ လွင့်စဉ် သွားကုန်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဒူးတွေ တဆတ်ဆတ်တုန် ကြောက် လာပြီး နေရာမှာ ထိုင်ချမိတယ်။ အဲဒီနောက် ကြောက်ကြောက်နဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သေချာ ဝှေ့ကြည့်မိတာပေါ့။

အဲဒီအချိန် လျှပ်စီးတစ်ချက် အလက် တွေ့လိုက်ရသော

မြင်ကွင်းကြောင့် ကျွန်တော် သွေးပျက်မတတ် ချောက်ချားသွားခဲ့တယ်။

"ဘုရား... ဘုရား ငါရောက်နေတာ ရပ်ကွက်အစွန်က သီချိုင်းကြီးမှာ ပါလား..."

လျှပ်စီးအလင်းရောင် ပျောက်ပြီး မှောင်အတိ ပြန်လွှမ်းသွားချိန် စောစောက အကျည်းတန် ပတ်ဝန်းကျင်ကြီးက ထပ်မံ ထွက်ပေါ် လာပြန်တယ်။ လူတွေ... လူတွေ စောစောက လူတွေ ကျွန်တော့်ဆီ လာနေကြပြီ။ လျှပ်စီးတွေ လက်သွားတစ်ခုခုမှာ တော့ ဒီလူတွေနေရာမှာ အုတ်ဂူဖြူဖြူကြီးတွေ။ ဘာတွေလဲ... ကျွန်တော်နားမလည်တော့ဘူး။

ကျွန်တော်ရောက်နေတာ ရပ်ကွက်သီချိုင်းမှာ ...။ ပြီးတော့ စောစောက ပုံစံမျိုးစုံ လူတွေနှင့် ခွေးနက်ကြီးတွေ၊ ပြီးတော့ အေးစက် မာကျောနေတဲ့ သူတို့ လက်တွေ။ ပြာနန်းနေတဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေနှင့် ညိုနေတဲ့ မျက်ဝန်းတွေ...။

သေချာပြီ ကျွန်တော် ပရလောကသား လှည့်စားခံလိုက်ရပြီ။ သိသိချင်း ကျွန်တော်ကြောက်တာ သွေးပျက်မတတ်ပဲ။ ကမန်းကတမ်း ထရပ်ပြီး ကျွန်တော့် အခန်းရှိရာ နေရာသို့ အပြေးတစ်ပိုင်း သုတ်ခြေတင် ပြေးခဲ့တော့တယ်။

နောက်မှာ စောစောကလူတွေ ခွေးနက်ကြီးတွေ လိုက်လာကြတုန်း။ လှည့်မကြည့်ဘူး။ ကျွန်တော်လှည့် မကြည့်ရဲဘူး။

ဒူးတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ပြီး ယိုင်လဲချင်နေပေမဲ့ ကျွန်တော် ဆက်ပြီးပြေးတယ်။ အသက်ရှူရတာတွေလည်း ကျပ် လာပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ခြေလှမ်းတွေ မရပ်တန့်ရဲဘူး။ ကျွန်တော်ရပ်လိုက်ရင် နောက်က ပရလောကသားတွေ ကျွန်တော့်ကို ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် မတွေးရဲဘူး။

ပြေးရင်း ရှေ့ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော်နေတဲ့ တိုက်ကို မြင်ရပြီ။ ကျွန်တော် အားတွေတက် လာပြီး ရှိသမျှအားတွေနဲ့ အားသွန်ပြေးခဲ့တယ်။

တိုက်ရှေ့ရောက်တော့ ကျွန်တော့်အခန်းရှိရာ ရှစ်လွှာကို မနားတမ်း ပြေးတက်ခဲ့တယ်။ မောလိုက်တာဆိုတာ ပြောမပြတ်တတ်အောင်ပဲ။ ဒူးတွေရော၊ လက်တွေရော တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်လို့ ။ ရင်အစုံကလည်း အစိုင်းခဲကြီးကြီးနဲ့ အသက်ရှူလိုက်တိုင်း ရှေ့ကို ထိုးထိုးကြီးထွက်လို့ ပေါ့။

ပြေးတက်လာရင်း ကျွန်တော့်အခန်းကို မြင်ရတော့မှ သက်ပြင်း ချနိုင်တော့တယ်။ အခန်းရောက်တော့ အခန်းတံခါးက ဖွင့်လျက်သား။ ကျွန်တော် အခန်းထဲသို့ ကြောက်လန့်တကြား ပြေးဝင်လိုက်တဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်က စီးကျနေသော မိုးရေစက်တွေကြောင့် ကြမ်းခင်း ကြွေပြားပေါ်သို့ ကျွန်တော် ချော်လဲကျသွားတယ်။ ရုတ်တရက်မို့ မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင် လဲကျပါလေရော..။

အဲဒီအချိန် ကျွန်တော်ခေါင်းနဲ့ ခုတင်စွန်း တိုက်မိပြီး ကျွန်တော် အိပ်ရာမှ နိုးသလို ဖြစ်သွားတယ်။

"အား.....ကျွတ်...ကျွတ်..."

နာကျင်လွန်းသော ခေါင်းကိုစမ်းရင်း ကျွန်တော် ထထိုင်လိုက်တယ်။ အဲဒီနောက် တွေ့လိုက်ရတာက တစ်ခန်းလုံး မှောင်မည်းလို့ ကျွန်တော် ကမန်းကတမ်း မီးခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်တဲ့ အခါမှာ တော့ အခန်းတစ်ခုလုံး လင်းထိန်သွားတယ်။

ကျွန်တော်လည်း ငူတူတူနဲ့ အိပ်မက်က နိုးလာသလိုလိုပဲ။ ကျွန်တော်

စောစောက ဖြစ်ခဲ့တာတွေက အာရုံထဲမှာ ခပ်ရေးရေးလေး ဖြစ်နေသလို
ပဲ။

အပြင်မှာ လည်း မိုးတွေက သည်းနေတုန်း။ ကျွန်တော် တကယ်ပဲ
အပြင်ကို သွားခဲ့တာလား။ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် အိပ်မက် မက်နေ
တာပါ။ စောစောက အရာတွေက ကျွန်တော့် အသိထဲမှာ အိပ်မက်လိုလို
ပဲ။ ဒါပေမဲ့... စဉ်းစားကြည့်ပြန်တော့ ကျွန်တော်တကယ်ပဲ အပြင်ကို ထွ
က်ခဲ့တာလား။ မသိတော့ဘူး...။ ကျွန်တော် အာရုံတွေ နောက်ကျနေပြီ။

ကျွန်တော်စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နဲ့ ခေါင်းပေါ်က ဆံပင်တွေကို သပ်တင်လိုက်
တဲ့ အခါမှာ တော့...။

"အား.....ကျွတ်...ကျွတ်..."

ကျွန်တော့် လက်ကောက်ဝတ်တွေ နာကျင်သလို ခံစားရသောကြော
င့် လက်အစုံကို ကျွန်တော် ကြည့်လိုက်မိတယ်။

ဘုရား...ဘုရား... ကျွန်တော့် လက်တွေ။ အရမ်း နာနေပါလား...။ ဖြူ
လွှလွှ ကျွန်တော့် လက်ကောက်ဝတ်မှာ လည်း ကျွန်တော့်လက်နှစ်ဖက်
ကို ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ လက်ညှိုးရာများက ညိုပုပ်လို့ ။ လက်ညှိုးရာတွေ
က ကြောက်စရာကောင်းအောင် ထင်းထင်းကြီး။

ကျွန်တော်လက်ကို ကြည့်ပြီးစောစောက အစာပေးပါလို့ ကျွန်တော့်
လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး တောင်းတဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်ကို သတိရသွားတ
ယ်။

"ဘုရား...ဘုရား.....သူတို့ တွေက မကောင်းဆိုးဝါးတွေလား..."

ကျွန်တော် စဉ်းစားကြည့်လိုက်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးတောင်
ဖြန်းဖြန်းထသွားတယ်။ ဒါဆို ကျွန်တော့်ကို လာခေါ်သူကလည်း မကော

င်းဆိုးဝါးပဲပေါ့။ တော်ပါသေးရဲ့ ...။ ကျွန်တော် ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့လို့ ...။ ဒါဆိုကျွန်တော် အပြင်ကို တကယ် သွားခဲ့တာလား။ ကျွန်တော် အိပ်မက်မက်ပြီး ခုတင်ပေါ် လိမ့်ကျတာလို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။ ကျွန်တော့် အသိထဲမှာ လည်း အိပ်မက် မက်ပြီး နိုးလာသလိုပဲ ခံစားရတယ်...။

ဟုတ်တယ်...။ ကျွန်တော် အိပ်မက်မက်ခဲ့တာပဲ...။ ကျွန်တော် စဉ်းစားတိုင်း ဒါဟာ အိပ်မက် ပဲ။

ဒါပေမဲ့ ရေစိုနေသော ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်နှင့် အဝတ်တွေ၊ ကျွန်တော်ချွတ်ထားသော အင်္ကျီက ကျွန်တော့်ပုခုံးပေါ် တင်လျက်...။ ပြီးတော့ ညိုသန်းနေတဲ့ ကျွန်တော့် လက်ကောက်ဝတ်က လက်ညှိုးရာတွေ ။ ဒါတွေက ကျွန်တော်အပြင်ကို တကယ်သွားခဲ့တာကို သက်သေပြနေတာလား...။

မသိတော့ဘူး...။

စဉ်းစားတိုင်း အဖြေက ဝေးဝေးသွားခဲ့ပြီ...

*လက်တွေ့လေလား...။ အိပ်မက်လေလား...။ ဇေဝဇဝါနှင့် မသေချာပေမဲ့... မိုးတစ်ညတော့ သက်သေပါပဲ...။ အဲဒီနေ့ ညက မိုးသည်းခဲ့တယ်လေ...။
